

XIV JORNADA MUNDIAL DE LA JOVENTUT DIUMENGE DE RAMS DE 1999

“És el Pare mateix qui us estima” (cf. Jn 16,27)

Benvolguts joves amics,

1. Des de la perspectiva del Jubileu, ben proper, l'any 1999 té la funció d'“ampliar els horitzons del creient segons la visió mateixa de Crist: la visió del “Pare celestial”, per qui fou enviat i a qui tornarà” (*Tertio Millennio Adveniente*, 49). En efecte, no és possible celebrar Crist i el seu Jubileu sense adreçar-se, junt amb Ell, cap a Déu, Pare seu i Pare nostre (cf. Jn 20,17). També l'Esperit Sant ens guia cap al Pare i cap a Jesús: si l'Esperit ens ensenya a dir “Jesús és el Senyor” (1Co 12,3), ho fa per permetre'ns parlar amb Déu, anomenant-lo: “*Abba, Pare!*” (Ga 4,6).

Així, doncs, us invito, juntament amb tota l'Església, a dirigir-vos cap al Déu Pare i a escoltar amb gratitud i admiració la sorprenent revelació de Jesús: “És el Pare mateix qui us estima” (cf. Jn 16,27). Aquestes són les paraules que us proposo com a tema de la XIV Jornada Mundial de la Joventut. Benvolguts joves, Déu us ha estimat primer (cf. 1Jn 4,19), acollí el seu amor. Resteu fermes en aquesta certesa, l'única capaç de donar sentit, força i alegria a la vida: el seu amor mai no s'apartarà de vosaltres i la seva aliança de pau mai no se somourà (cf. Is 54,10). Duu gravat el vostre nom a les palmes de les mans (cf. Is 49,16).

2. Encara que no sempre sigui conscient i clara, al cor de l'home existeix una profunda nostàlgia de Déu, que sant Ignasi d'Antioquia va expressar de manera eloqüent amb aquestes paraules: “Una aigua viva murmura en mi i em diu interiorment: “Vés al Pare!” (*Ad Rom.*, 7). “Deixa'm contemplar, si et plau, la teva glòria” (Ex 33,18), demana Moisès al Senyor a la muntanya.

“A Déu, ningú no l'ha vist mai: el seu Fill únic, que és Déu i està en el si del Pare, és qui l'ha revelat” (Jn 1,18). Per tant, n'hi ha prou a conèixer el Fill per conèixer el Pare? Felip no es deixa convèncer fàcilment i demana: “Senyor, mostra'ns el Pare”. La seva insistència obté una resposta que supera les nostres expectatives: “Felip, fa tant de temps queestic amb vosaltres, i encara no em coneixes? Qui m'ha vist a mi, ha vist el Pare” (Jn 14,8-11).

Després de l'Encarnació, hi ha un rostre d'home en el qual és possible veure Déu: “Creieu-me: joestic en el Pare i el Pare està en mi”, diu Jesús no tan sols a Felip, sinó també a tots els qui creuran (cf. Jn 14,11). Des d'aleshores, el qui acull el Fill de Déu acull Aquell que el va enviar (cf. Jn 13,20). Ben al contrari, “els qui m'odien a mi també odien el meu Pare” (Jn 15,23). Des d'aleshores és possible una nova relació entre el Creador i la criatura, és a dir, la relació del fill amb el seu Pare: als deixebles que volen conèixer els secrets de Déu i demanen aprendre a resar per trobar ajut en el camí, Jesús els respon ensenyant-los el Pare nostre, “síntesi de tot l'Evangeli” (Tertul·lià, *De Oratione*, 1), en el

qual es confirma la nostra condició de fills (cf. Lc 11,1-4). “D'una banda, en efecte, per les paraules d'aquesta oració el Fill únic ens dona les paraules que el Pare li ha donat (cf. Jn 17,7): Ell és el Mestre de la nostra oració. D'altra banda, com a Verb encarnat, coneix en el seu cor d'home les necessitats dels seus germans i germanes, els homes, i ens les revela: és el model de la nostra oració” (*Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 2765).

L'Evangeli de sant Joan, en transmetre'ns el testimoni directe de la vida del Fill de Déu, ens indica el camí que cal seguir per conèixer el Pare. La invocació “Pare” és el secret, l'alè, la vida de Jesús. No és Ell el Fill únic, el primogènit, l'estimat al qual tot s'orienta, el qui és al costat del Pare des d'abans que el món existís i que participa de la seva mateixa glòria? (cf. Jn 17,5). Jesús rep del Pare el poder sobre totes les coses (cf. Jn 17,2), el missatge que ha d'anunciar (cf. Jn 12,49) i l'obra que ha d'acomplir (cf. Jn 14,31). Ni tan sols els seus deixebles li pertanyen: és el Pare qui els hi ha donat (cf. Jn 17,9), i li ha confiat la missió de protegir-los del mal, perquè cap d'ells no es perdi (cf. Jn 18,9).

A l'hora de passar d'aquest món al Pare, l'“oració sacerdotal” mostra l'estat d'ànim del Fill: “Ara glorifica'm tu, Pare, al teu costat, amb la glòria que jo tenia vora teu abans que el món existís” (Jn 17,5). En qualitat de summe i etern Sacerdot, Crist encapçala l'immens seguici dels redimits. En ser primogènit d'una multitud de germans, torna a conduir a l'única cleda les ovelles del ramat dispers, perquè hi hagi “un sol ramat i un sol pastor” (Jn 10,16).

Gràcies a la seva obra, la mateixa relació amorosa que hi ha al si de la Trinitat es repeteix en la relació del Pare amb la humanitat redimida: “És el Pare mateix qui us estima”. Com es podria comprendre aquest misteri d'amor sense l'acció de l'Esperit, vessat pel Pare sobre els deixebles gràcies a l'oració de Jesús? (cf. Jn 14,16). L'encarnació del Verb etern en el temps i el naixement per a l'eternitat de tots els qui s'hi incorporen mitjançant el baptisme no es podrien concebre sense l'acció vivificant d'aquest mateix Esperit.

3. “Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna” (Jn 3,16). Déu estima el món. I malgrat tots els seus rebutjos, el continuarà estimant fins a la fi. “És el Pare mateix qui us estima” des de sempre i per sempre: aquesta és la novetat inaudita, “el més simple i sorprenent anunci del qual l'Església és deutora respecte de l'home” (*Christifideles Laici*, 34). Encara que el Fill ens hagués dit només aquestes paraules, ja ens hauria bastat. “Mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens anomena fills seus, i ho som” (1 Jn 3,1). No som orfes; l'amor és possible. Perquè, com sabem molt bé, ningú no pot estimar si no se sent estimat.

Però, com anunciar aquesta bona nova? Jesús indica el camí que s'ha de seguir: posar-nos a escoltar el Pare, perquè ens ensenyi (cf. Jn 6,45), i guardar els seus manaments (cf. Jn 14,23). A més, aquest coneixement del Pare ha d'anar creixent: "Jo els he fet conèixer el teu nom, i els el faré conèixer més encara" (Jn 17,26), i serà obra de l'Esperit Sant, que guia fins a la veritat sencera (cf. Jn 16,13).

En la nostra època, l'Església i el món necessiten més que mai "missioners" que sàpiguen proclamar amb la paraula i amb l'exemple aquesta certesa fonamental i consoladora. Vosaltres, joves d'avui i adults del nou mil·lenni, conscients d'això, deixeu-vos "formar" a l'escola de Jesús. Sigueu testimonis creïbles de l'amor del Pare, tant a l'Església com en els diversos ambients on es desenvolupa la vostra existència quotidiana. Manifesteu-ho en les vostres opcions i actituds, en la vostra manera d'acollir les persones i de posar-vos al seu servei, i en el respecte fidel a la voluntat de Déu i als seus manaments.

"És el Pare mateix qui us estima". Aquest anunci sorprenent es diposita al cor de tot creient que, com el deixeble estimat per Jesús, reclina el cap al pit del Mestre i recull les seves confidències: "Al qui m'estima, el meu Pare l'estimarà i jo també l'estimaré i em manifestaré a ell" (Jn 14,21), perquè "la vida eterna és que et coneguim a tu, l'únic Déu veritable, i aquell que tu has enviat, Jesucrist" (Jn 17,3).

Les diverses formes de paternitat que trobeu en el vostre camí són un reflex de l'amor del Pare. Penso, en particular, en els vostres pares, col·laboradors de Déu a l'hora de transmetre-us la vida i d'educar-vos: honoreu-los (cf. Ex 20,12) i demostreu-los la vostra gratitud. Penso en els sacerdots i en les altres persones consagrades al Senyor, que són per a vosaltres amics, testimonis i mestres de vida, "perquè continueu avançant i la vostra fe hi trobi un motiu de goig" (Fl 1,25). Penso en els educadors autèntics, que amb la seva humanitat, la seva saviesa i la seva fe contribueixen de forma significativa al vostre creixement cristià i, per tant, plenament humà. Doneu gràcies sempre al Senyor per cada una d'aquestes persones, que us acompanyen al llarg dels camins de la vida.

4. El Pare us estima. La consciència d'aquesta predilecció que Déu us té no pot estar-se d'impulsar els creients "a emprendre, en l'adhesió a Crist, redemptor de l'home, un camí d'autèntica conversió. [...] És aquest el context adequat per al redescobriment i la celebració intensa del sagrament de la Penitència en el seu significat més profund" (*Tertio Millennio Adveniente*, 50).

"El pecat és un abús de la llibertat que Déu dona a les persones creades perquè puguin estimar-lo i estimar-se mútuament" (*Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 387); és no voler viure la vida de Déu rebuda al baptisme i no deixar-se estimar pel veritable Amor, ja que l'home té el poder terrible d'impedir la voluntat de Déu de donar tots els béns. El pecat, que té l'origen en la voluntat lliure de la persona (cf. Mc 7,20), és una

transgressió de l'amor veritable; fereix la naturalesa de l'home i destrueix la solidaritat humana, manifestant-se en actituds, paraules i accions impregnades d'egoisme (cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 1849-1850). En el més íntim de l'home és on la llibertat s'obre i es tanca a l'amor. Aquest és el drama constant de l'home, que sovint escull l'esclavitud, sotmetent-se a pors, capricis i costums equivocats, creant-se ídols que el dominen i ideologies que envileixen la seva humanitat. Llegim a l'Evangeli de sant Joan: "Tothom qui pecca és esclau del pecat" (Jn 8,34).

Jesús diu a tots: "Convertiu-vos i creieu en la bona nova" (Mc 1,15). A l'origen de tota conversió autèntica hi ha la mirada de Déu al pecador. És una mirada que es tradueix en cerca plena d'amor, en passió fins a la Creu, en voluntat de perdó que, manifestant al culpable l'estimació i l'amor de què continua essent objecte, li revela per contrast el desordre en què està immers i l'invita a canviar de vida. Aquest és el cas de Leví (cf. Mc 2,13-17), de Zaqueu (cf. Lc 19,1-10), de l'adúltera (cf. Jn 8,1-11), del lladre (cf. Lc 23, 39-43) i de la samaritana (cf. Jn 4,1-30): "L'home no pot viure sense amor. Resta per a si mateix un ésser incompreensible; la seva vida no té sentit si no se li revela l'amor, si no es troba amb l'amor, si no l'experimenta i el fa propi, si no hi participa vivament" (*Redemptor Hominis*, 10). Tan bon punt ha descobert i experimentat el Déu de la misericòrdia i del perdó, l'ésser humà ja no pot viure de cap altra manera que no sigui en una conversió contínua cap a ell (cf. *Dives in Misericordia*, 13).

"Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més" (Jn 8,11): el perdó es dona de forma gratuïta, però l'home està invitat a correspondre-hi amb un compromís seriós de vida renovada. Déu coneix molt bé les seves criatures. No ignora que la manifestació cada vegada més gran del seu amor acabarà suscitant en el pecador el disgust pel pecat. Per això, l'amor de Déu es realitza amb l'oferiment continu de perdó.

Que n'és, d'eloqüent, la paràbola del fill pròdig! Des que s'allunya de casa, el seu pare viu preocupat: atén, espera el seu retorn, escrita l'horitzó. Respecta la llibertat del seu fill, però sofreix. I quan el seu fill decideix tornar, el veu des de lluny i surt a trobar-lo, l'abraça amb força i, ple d'alegria, ordena: "De pressa, porteu el vestit millor i poseu-l'hi –símbol de la vida nova–, poseu-li també l'anell –símbol de l'aliança– i les sandàlies –símbol de la dignitat recobrada– [...] i celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem retrobat" (cf. Lc 15,11-32).

5. Abans de pujar al Pare, Jesús va confiar a la seva església el ministeri de la reconciliació (cf. Jn 20,23). Per tant, no n'hi ha prou només amb el penediment interior per obtenir el perdó de Déu. La reconciliació amb ell s'obté mitjançant la reconciliació amb la comunitat eclesial. Per això, el reconeixement de la culpa passa per un gest sacramental concret: el penediment i la confessió dels pecats, amb el propòsit de viure una vida nova, davant del ministre de l'Església.

Per desgràcia, l'home contemporani, com més perd el sentit del pecat, menys recorre al perdó de Déu: d'això depenen molts dels problemes i les dificultats del nostre temps. Durant aquest any, us invito a redescobrir la bellesa i la riquesa de gràcia del sagrament de la Penitència, rellegint atentament la paràbola del fill pròdig, en la qual no se subratlla tant el pecat com la tendresa de Déu i la seva misericòrdia. Quan escolteu la Paraula en actitud d'oració, de contemplació, d'admiració i de certesa, digueu a Déu: "Et necessito, compto amb tu per existir i viure. Tu ets més fort que el meu pecat. Crec en el teu poder sobre la meua vida, crec en la teua capacitat de salvar-me, tal com sóc ara. Recorda't de mi. Perdona'm".

Mireu "dintre" de vosaltres. Més que contra una llei o una norma moral, el pecat és contra Déu (cf. Sl 50,6), contra els vostres germans i contra vosaltres mateixos. Poseu-vos en presència de Crist, Fill únic del Pare i model de tots els germans. Ell és l'únic que ens revela com ha de ser la nostra relació amb el Pare, amb el nostre proïsme i amb la societat, per estar en pau amb nosaltres mateixos. Ens ho revela per mitjà de l'Evangelí, que és una sola cosa amb Jesucrist. La fidelitat a un és la mesura de la fidelitat a l'altre.

Acudiu amb confiança al sagrament de la reconciliació: amb la confessió de les vostres culpes mostrareu que voleu reconèixer la vostra infidelitat i posar-hi fi; testimoniareu la vostra necessitat de conversió i reconciliació, per tal de recobrar la condició pacificadora i fecunda de fills de Déu en Crist Jesús; i expressareu la solidaritat amb els vostres germans, que també són provats pel pecat (cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 1445).

Finalment, rebeu amb agraïment l'absolució del sacerdot: és el moment en què el Pare pronuncia sobre el pecador penedit les paraules que tornen la vida: "Aquest fill meu ha tornat a la vida". La font de l'amor regenera i permet superar l'egoïsme i tornar a estimar amb més intensitat.

6. "Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament. Aquest manament és el més gran i el primer. El segon li és semblant: *Estima els altres com a tu mateix*. Tots els manaments de la Llei i dels Profetes es fonamenten en aquests dos" (Mt 22, 37-40). Jesús no diu que el segon manament sigui idèntic al primer, sinó que és "semblant". Per tant, els dos manaments no són intercanviables, com si es pogués complir automàticament el manament de l'amor a Déu guardant el de l'amor als altres, o a l'inrevés. Tenen consistència pròpia, i els dos s'han de complir. Però Jesús els uneix per mostrar a tothom que estan relacionats íntimament: és impossible complir-ne un sense posar en pràctica l'altre. "De la seva unitat inseparable en dona testimoni Jesús amb les seves paraules i la seva vida: la seva missió culmina en la Creu que redimeix, signe del seu amor indivisible al Pare i a la humanitat" (*Veritatis Splendor*, 14).

Per saber si estimem veritablement Déu, hem de comprovar si estimem seriosament el proïsme. I si volem conèixer la qualitat del nostre amor al

proïsme, ens hem de preguntar si estimem veritablement Déu, perquè "qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu" (1Jn 4,20), i "quan estimem Déu i els seus manaments, llavors coneixem que estimem els fills de Déu" (1 Jn 5,2).

A la carta apostòlica *Tertio Millennio Adveniente* vaig exhortar els cristians a "subratllar més decididament l'opció preferent de l'Església pels pobres i els marginats" (n. 51). Es tracta d'una opció preferent, no exclusiva. Jesús ens invita a estimar els pobres, perquè cal dedicar-los una atenció particular, precisament a causa de la seva vulnerabilitat. És sabut que cada vegada són més nombrosos, fins i tot als anomenats països rics, malgrat que els béns d'aquesta terra estan destinats a tots. Qualsevol situació de pobresa interpel·la la caritat cristiana de cadascú. Però també ha d'arribar a ser un compromís social i polític, perquè el problema de la pobresa al món depèn de condicions concretes que els homes i les dones de bona voluntat, constructors de la civilització de l'amor, han de transformar. Es tracta d'"estructures de pecat", que només es vencen amb la col·laboració de tots, si estan disposats a "perdre's" per l'altre en comptes d'explotar-lo, i a "servir-lo" en comptes d'oprimir-lo (cf. *Sollicitudo Rei Socialis*, 38).

Benvolguts joves, us invito de manera particular a vosaltres a emprendre iniciatives concretes de solidaritat i comunió al costat dels més pobres i junt amb ells. Participeu amb generositat en algun dels projectes que als diversos països han posat en marxa altres joves amb gestos de fraternitat i solidaritat: serà una forma de "restituir" al Senyor, en la persona dels pobres, almenys quelcom de tot el que us ha donat a vosaltres, més afortunats. I podrà ser també l'expressió immediatament visible d'una opció profunda: la d'orientar decididament la vostra vida cap a Déu i cap als vostres germans.

7. Maria resumeix en la seva persona tot el misteri de l'Església; és la "filla predilecta del Pare" (*Tertio Millennio Adveniente*, 54), que va acollir lliurement i va respondre amb disponibilitat al do de Déu. Essent "filla" del Pare, va merèixer convertir-se en la Mare del seu Fill: "Que es compleixin en mi les teves paraules" (Lc 1,38). És Mare de Déu, perquè és perfectament filla del Pare.

Al seu cor no hi ha cap més desig que sostenir el compromís dels cristians de viure com a fills de Déu. Com a Mare tendríssima, els guia incessantment cap a Jesús, perquè, en seguir-lo, aprenguin a conrear la seva relació amb el Pare celestial. Com en les noces de Canà, els invita a fer tot el que el Fill els digui (cf. Jn 2,5), sabent que aquest és el camí per arribar a la casa del "Pare entranyable i de tot consol" (cf. 2Co 1,3).

La XIV Jornada Mundial de la Joventut, que se celebrarà enguany en les esglésies particulars, és l'última abans de la gran cita jubilar. Per tant, té una importància especial en la preparació per a l'any sant del 2000. Demano a Déu que sigui per a cadascú de vosaltres l'ocasió per un renovat encontre amb el Senyor de la vida i amb la seva Església.

A Maria li encomano el vostre camí i li demano que prepari el vostre cor per acollir la gràcia del Pare, a fi que us convertiu en testimonis del seu amor.

Amb aquests sentiments, alhora que us desitjo un any ric en fe i compromís evangèlic, us beneixo a tots de cor.

El Vaticà, 6 de gener de 1999, solemnitat de l'Epifania del Senyor

PUNTS DE REFLEXIÓ

- Dónes gràcies al Senyor per totes aquelles persones –pares, sacerdots, educadors– que t'acompanyen al llarg dels camins de la vida?
- Reflexiona sobre la frase següent: "Només si ets ben conscient que el Pare t'estima pots emprendre el camí de l'autèntica conversió i redescobrir el significat profund del sagrament de la Penitència."
- Acudeixes amb confiança al sagrament de la reconciliació?
- Estimes veritablement el Senyor amb tot el cor, tota l'ànima i tot el pensament? Estimes els altres realment com a tu mateix?
- A què es refereix el Papa quan parla d'"estructures de pecat"?
- Participes personalment en iniciatives concretes de solidaritat i comunió per als més pobres?